

Αριθμός απόφασης

19 /2011

ΤΟ ΠΟΛΥΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΧΑΛΚΙΔΙΚΗΣ

ΤΑΚΤΙΚΗ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

ΑΠΟΤΕΛΟΥΜΕΝΟ από τους Δικαστές, Μαρία Γιαννούλη, Πρόεδρο Πρωτοδικών, Αικατερίνη Αναστασιάδου, Πρωτοδίκη, Μαρία Δημητρίου, Πρωτοδίκη - Εισηγήτρια, και από τη Γραμματέα Καλλιόπη Κοσμά.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια, στο ακροατήριό του, στις 12 Ιανουαρίου 2011 για να δικάσει την υπ' αριθμ. κατάθεσης 768/186 Π/2008 αγωγή μεταξύ:

ΤΩΝ ΕΝΑΓΟΝΤΩΝ: 1) Του αστικού συνεταιρισμού περιορισμένης ευθύνης υπό την επωνυμία «ΔΙΟΝΥΣΟΣ – ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΗΘΟΠΟΙΩΝ ΣΥΝ.Π.Ε.», που εδρεύει στην Αθήνα και εκπροσωπείται νόμιμα από την Πρόεδρό του Μάρθα Καραγιάννη, ηθοποιό, 2) Του Αστικού μη κερδοσκοπικού συνεταιρισμού περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία «ΑΠΟΛΛΩΝ - ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΜΟΥΣΙΚΩΝ ΣΥΝ.Π.Ε.», που εδρεύει στην Αθήνα και εκπροσωπείται νόμιμα, 3) Του Αστικού μη κερδοσκοπικού συνεταιρισμού περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία «ΕΡΑΤΩ – ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΩΝ - ΕΡΜΗΝΕΥΤΩΝ ΣΥΝ.Π.Ε.», που εδρεύει στην Αθήνα και εκπροσωπείται νόμιμα, 4) Της Αστικής μη κερδοσκοπικής εταιρίας με την επωνυμία «ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΠΑΡΑΓΩΓΩΝ ΥΛΙΚΩΝ ΦΟΡΕΩΝ ΗΧΟΥ ή ΗΧΟΥ ΚΑΙ ΕΙΚΟΝΑΣ», με το διακριτικό τίτλο «GRAMMO», που εδρεύει στο Χαλάνδρι Αττικής και εκπροσωπείται νόμιμα, οι οποίοι παραστάθηκαν στο δικαστήριο δια του πληρεξουσίου δικηγόρου τους Γεωργίου Λαγάνη (Δ.Σ. Χαλκιδικής Α.Μ. 85), ο οποίος κατέθεσε προτάσεις.

ΤΗΣ ΕΝΑΓΟΜΕΝΗΣ: Της Ανώνυμης Εταιρίας υπό την επωνυμία «

»,

που εδρεύει στην περιοχή της , όπως νόμιμα εκπροσωπείται, ιδιοκτήτριας του ξενοδοχείου με την επωνυμία ‘ ,

που βρίσκεται στην περιοχή , που παραστάθηκε στο δικαστήριο δια του πληρεξουσίου δικηγόρου της Κλεάνθη Βουλκίδη

(Δ.Σ. Θεσσαλονίκης Α.Μ. 1582), τον οποίο νομιμοποίησε η Δήμητρα Δαμιανέλη (Δ.Σ. Χαλκιδικής Α.Μ. 200), οι οποίοι κατέθεσαν προτάσεις.

Οι ενάγοντες ζητούν να γίνει δεκτή η από 26.6.2008 αγωγή τους, που κατατέθηκε με αριθμό 768/186 Π/3-7-2008, και προσδιορίστηκε να δικαστεί αρχικά στη δικάσιμο 20-5-2009 και μετά από νόμιμες αναβολές στη δικάσιμο που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας.

ΚΑΤΑ τη δημόσια συζήτηση της υπόθεσης οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των διαδίκων, αφού ανέπτυξαν τους ισχυρισμούς τους, ζήτησαν να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται στα πρακτικά και στις έγγραφες προτάσεις τους.

Θεωρήθηκε
Η Εισηγήτρια

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Με τις διατάξεις του ογδόου κεφαλαίου (άρθρα 46 επ.) του Ν. 2121/1993 για την “πνευματική ιδιοκτησία, συγγενικά δικαιώματα και πολιτιστικά θέματα”, όπως ισχύει μετά το Ν. 3057/2002, νομοθετήθηκε η προστασία των συγγενικών, προς την πνευματική ιδιοκτησία, δικαιωμάτων, δηλαδή των δικαιωμάτων σε εργασίες (“εισφορές” κατά την ορολογία του νόμου), που σχετίζονται με την πνευματική ιδιοκτησία ή ακόμη έχουν και κάποιες ομοιότητες με αυτή, δεν μπορούν όμως να αναχθούν σε αυτοτελή πνευματικά έργα, διότι δεν εμφανίζουν τα κρίσιμα στοιχεία της πνευματικής δημιουργίας, συμβάλλουν όμως, και μάλιστα πολλές φορές καθοριστικά, στη δημιουργία εκτέλεση, στη αναπαραγωγή και γενικά στη διάδοση των έργων αυτών. Ο καθορισμός των δικαιούχων των συγγενικών δικαιωμάτων προκύπτει από τους κανόνες που αναγνωρίζουν τα σχετικά δικαιώματα. Έτσι, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 46 παρ. 1, 47 παρ. 1 και 48 παρ. 1 του προμνησθέντος Ν. 2121/1993, εισφορές παρέχουν κυρίως οι καλλιτέχνες που ερμηνεύουν ή εκτελούν τα έργα και οι παραγωγοί υλικών φορέων ήχου και εικόνας. Οι εισφορές των προσώπων αυτών χρειάζονται προστασία, ώστε να μη γίνονται αντικείμενο οικειοποίησης και εκμεταλλεύσεως από τρίτους, η προστασία δε αυτή συγκεκριμενοποιείται στη διάταξη του άρθρου 49 του νόμου αυτού, σύμφωνα με την οποία, όταν ο υλικός φορέας ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας, που έχει νόμιμα εγγραφεί χρησιμοποιείται για ραδιοτηλεοπτική μετάδοση με οποιοδήποτε τρόπο, όπως ηλεκτρομαγνητικά κύματα, δορυφόροι, καλώδια ή για την ειδικότερα στη διάταξη του άρθρου 3 παρ. 2 του ιδίου νόμου προσδιοριζόμενη παρουσίαση στο κοινό, ο χρήστης οφείλει στους ερμηνευτές καλλιτέχνες, των οποίων η ερμηνεία έχει εγγραφεί στον υλικό φορέα και στους παραγωγούς των υλι-

13

κών αυτών φορέων εύλογη και ενιαία αμοιβή. Από τις διατάξεις αυτές προκύπτει, περαιτέρω, ότι ο σκοπός και προορισμός της ραδιοτηλεοπτικής μεταδόσεως είναι, κατ' αρχάς, η λήψη της εκπομπής από τους ιδιώτες κατ' οίκον ή σε άλλους ιδιωτικούς χώρους για προσωπική τους χρήση. Για τη χρήση αυτή έχουν ήδη καταβληθεί τα δικαιώματα στους δικαιούχους από τους ραδιοτηλεοπτικούς σταθμούς. Στην περίπτωση, όμως, που υπάρχει δημοσία χρήση, εκτέλεση ή παρουσίαση του έργου, τότε απαιτείται νέα άδεια του δικαιούχου αυτού και καταβολή ειδικής για τη χρήση αυτή αμοιβής. Βασική δε προϋπόθεση της δημοσίας εκτελέσεως, χρήσεως ή παρουσιάσεως είναι ν' απευθύνεται αυτή σε ευρύτερο αριθμό προσώπων, που δεν έχουν μεταξύ τους οικογενειακό ή άμεσο κοινωνικό δεσμό και συγκροτούν την ιδιαίτερη νομική έννοια του δικαίου της πνευματικής ιδιοκτησίας του "κοινού". Το κρίσιμο, δηλαδή, στοιχείο σχετικά με το δημόσιο χαρακτήρα της εκτελέσεως χρήσεως ή παρουσιάσεως του έργου είναι να γίνεται αυτή υπό συνθήκες, που το κάνουν προσιτό στο κατά την προαναφερθείσα έννοια "κοινό" (ΑΠ 907/2003, ΕλλΔνη 44, 1481). Απαιτείται, τελικά, η ύπαρξη πράξεως, με την οποία ο λήπτης του ραδιοτηλεοπτικού έργου καθιστά αυτό προσιτό σε αόριστο αριθμό προσώπων, τα οποία δεν χαρακτηρίζονται από ιδιαίτερες ιδιότητες ή σχέσεις μεταξύ τους, ώστε να προκύπτει ένας από τους τρόπους "δημοσίας εκτελέσεως" κατά τον ορισμό του άρθρου 3 παρ.2 του Ν.2121/93. Η έννοια δε της "προσιτότητας" συμπεριλαμβάνει όχι μόνο τη δυνατότητα να μπορεί το έργο να ληφθεί από αόριστο αριθμό προσώπων, αλλά, και προεχόντως, μια σχέση επικοινωνίας μεταξύ εκείνου που το καθιστά προσιτό και των περαιτέρω ληπτών. Έτσι, συνιστά δημοσία εκτέλεση κατά τους όρους του Ν. 2121/93 η περίπτωση κατά την οποία ο λαμβάνων το τηλεοπτικό σήμα οργανώνει τη συμπεριφορά του με πράξη, ήτοι διαμορφώνει τις κατάλληλες συνθήκες, ώστε να καταστήσει προσιτό το τηλεοπτικό σήμα σε αόριστο αριθμό προσώπων, μέσα από μια σχέση επικοινωνίας, πράγμα όμως που δεν γίνεται τυχαία, αλλά στα πλαίσια της επιχειρηματικής του δραστηριότητας και προς επίτευξη των εμπορικών του σκοπών (ΑΠ 820/2003, Ποιν. Δημ. 2003, 1070 με παρατηρήσεις Γ. Νουντιάλη). Συνεπώς, όταν ο λήπτης της ραδιοτηλεοπτικής εκπομπής, με τη χρήση ενός κεντρικού διανεμητικού δέκτη, τον οποίο χρησιμοποιεί στα πλαίσια επιχειρηματικής του δραστηριότητας και για τις ανάγκες αυτής, γίνεται μεσάζων, ώστε η ραδιοτηλεοπτική εκπομπή να λαμβάνεται και από άλλους, πλην του

ιδίου και συγκεκριμένα από πρόσωπα, με τα οποία δεν συνδέεται με οικογενειακούς δεσμούς, ούτε είναι μέλη του άμεσου κοινωνικού περιβάλλοντός του, σε χώρο που ο ίδιος παρέχει ή για τον οποίο είναι υπεύθυνος, τότε δεν πρόκειται για απλή λήψη εκπομπής, αλλά μια άλλη ανεξάρτητη πράξη, με την οποία το εκπεμπόμενο έργο γίνεται εκ νέου άμεσα αντιληπτό από άλλο κοινό, στο οποίο δεν είχε αποβλέψει ο δημιουργός και στο οποίο ο χρήστης μετακινεί την εκπομπή χωρίς δικαίωμα. Η πράξη αυτή συνιστά πλέον δημοσία εκτέλεση του έργου, έχουσα διαφορετικό προορισμό της ραδιοτηλεοπτικής μεταδόσεως και διακριτή από την αρχική ραδιοτηλεοπτική εκπομπή, με συνέπεια γι' αυτή ν' απαιτείται άδεια του δημιουργού και να δικαιολογείται η αξίωση άλλης αμοιβής. Σύμφωνα με όλα αυτά, η αναμετάδοση ραδιοφωνικών ή τηλεοπτικών εκπομπών εντός μιας επιχειρήσεως ενώπιον του κοινού (των συναλλασσομένων με τον επιχειρηματία προσώπων), από δέκτη ραδιοφώνου ή τηλεοράσεως, εγκατεστημένου μονίμως ή ευκαιριακά προς μετάδοση ή ακρόαση, όπως η μετάδοση ραδιοτηλεοπτικών εκπομπών στα δωμάτια επιχειρήσεως ξενοδοχείου από δέκτες που υπάρχουν σ' αυτά, μέσω κεντρικής κεραίας που εξυπηρετεί όλο το κτήριο, αποτελεί νέα χρήση ως ξεχωριστή μορφή δημοσίας παρουσιάσεως και δικαιολογείται νέα άδεια του δημιουργού και η καταβολή ειδικής για τη χρήση αυτή αμοιβής (Γ. Κουμάντος, Πνευματική Ιδιοκτησία, εκδ. 2002, σελ. 217, Α. Κοτσίρης, Αναμετάδοση ραδιοτηλεοπτικών εκπομπών ως χωριστή μορφή δημόσιας εκτέλεσης, σε ΕΕμπΔ 2002. 251). Εξάλλου, με την από 7-12-2006 απόφαση του Γ' τμήματος του ΔΕΚ (υπόθεση C 306/05 Sociedad General de Autores y Editores de Espania κατά Rafael Hotels SA) κρίθηκε ότι «1) Μολονότι η παροχή απλώς εγκαταστάσεων δεν συνιστά, από μόνη της, παρουσίαση υπό την έννοια της οδηγίας 2001/29/EK, η διανομή σήματος από ξενοδοχειακό συγκρότημα μέσω συσκευών τηλεοράσεως σε πελάτες που διαμένουν στα δωμάτια του συγκροτήματος αυτού, ασχέτως της τεχνικής μεταδόσεως του χρησιμοποιούμενου σήματος, συνιστά πράξη παρουσιάσεως στο κοινό υπό την έννοια του άρθρου 3 παρ. 1, της οδηγίας 2001/29/EK και 2) ο ιδιωτικός χαρακτήρας των δωματίων ξενοδοχειακού συγκροτήματος δεν κωλύει το να αποτελεί η πράξη παρουσιάσεως στο κοινό υπό την έννοια του άρθρου 3 παρ. 1 της οδηγίας 2001/29/EK (ΕΑ 7196/30-10-2007, που υιοθετεί τις ανωτέρω απόψεις του ΔΕΚ σε αντίθεση με την από 1-2-2007 έκθεση της εισηγήτριας Αρεοπαγίτη επί της αιτήσεως αναιρέσεως κατά της ΕΑ 7594/2005 απόφασης). Περαιτέρω η αμοιβή που καθιερώνεται με το άρθρο 49 του Ν. 2121/1993 είναι, όπως προαναφέρθηκε, ενιαία, υπό την έννοια ότι προσδιορίζεται στο συνολικό ποσόν αυτής για όλες τις κατηγορίες δικαιούχων με τη ίδια

Θεωρήθηκε
Η Εισηγήτρια

HH

ΣΥΝΕΧΕΙΑ

h

h

απόφαση και πληρώνεται μια φορά από το χρήστη, κατανεμομένη μεταξύ των δικαιούχων και δη μεταξύ αφ' ενός των μουσικών και ερμηνευτών - εκτελεστών και αφ' ετέρου των παραγωγών. Το δικαίωμα της ευλόγου αμοιβής των προαναφερομένων είναι ανεκχώρητο και η είσπραξή της υποχρεωτικά εκ του νόμου ανατίθεται στους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης των δικαιωμάτων αυτών, οι οποίοι λειτουργούν κατά τους όρους των άρθρων 54 επ. του Ν. 2121/1993, υποχρεούμενοι, ειδικότερα, να διαπραγματεύονται, να συμφωνούν αμοιβές για τα μέλη τους, να προβάλλουν τις σχετικές αξιώσεις και να εισπράττουν τις αντίστοιχες αμοιβές από τους χρήστες και να τις αποδίδουν στα μέλη τους, εξασφαλίζοντας την προσήκουσα μεταξύ αυτών κατανομή. Για την επίτευξη του σκοπού αυτού, μάλιστα, καταρτίζουν κατάλογο με τις αμοιβές που απαιτούν από τους χρήστες (αμοιβολόγιο), ο οποίος γνωστοποιείται στο κοινό με δημοσίευσή του στον ημερήσιο τύπο. Ο υπολογισμός δε της απαιτούμενης αμοιβής, κατά τις συνδυασμένες διατάξεις των άρθρων 55 παρ. 1Β', 58 και 32 παρ. 1 του Ν. 2121/93, γίνεται, κατ' αρχάς, σε ποσοστό επί των ακαθαρίστων εσόδων ή εξόδων ή συνδυασμού των ακαθαρίστων εξόδων και εσόδων, που πραγματοποιούνται από την επαγγελματική δραστηριότητα αυτού που εκμεταλλεύεται το έργο και προέρχονται από την εκμετάλλευσή του. Εάν όμως η βάση υπολογισμού της ποσοστιαίας αμοιβής είναι πρακτικά αδύνατο να προσδιορισθεί ή ελλείπουν τα μέσα ελέγχου για την εφαρμογή της ή τα έξοδα που απαιτούνται για τον υπολογισμό και τον έλεγχο είναι δυσανάλογα με την αμοιβή που πρόκειται να εισπραχθεί, αυτή μπορεί να υπολογισθεί σε ορισμένο, κατ' αποκοπή, ποσόν. Σε περίπτωση διαφωνίας μεταξύ των χρηστών και των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης περί της εύλογης αμοιβής, αυτή, καθώς και οι όροι πληρωμής της, καθορίζονται από το Μονομελές Πρωτοδικείο, κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, ενώ οριστικά περί της αμοιβής αποφαινεται το αρμόδιο Δικαστήριο. Με τον τρόπο αυτό εξασφαλίζεται ένα αποτελεσματικό σύστημα προστασίας των συγγενικών δικαιωμάτων, δεδομένου ότι η εφαρμογή της διαδικασίας των ασφαλιστικών μέτρων παρέχει τη δυνατότητα της ταχείας και προσωρινής ρυθμίσεως της εν λόγω διαφοράς, που συνεπάγεται την άρση των εμποδίων στη διακίνηση των πνευματικών έργων, έως ότου το αρμόδιο δικαστήριο αποφανθεί οριστικά περί του ύψους της οφειλομένης από τους χρήστες ευλόγου αμοιβής. Εξ άλλου, σε σχέση με τα κριτήρια, βάσει των οποίων το Δικαστήριο, σε

περίπτωση διαφωνίας των μερών, θέλει οδηγηθεί στον προσδιορισμό της ευλόγου αμοιβής των δικαιούχων των συγγενικών δικαιωμάτων, παρατηρητέα τα ακόλουθα: Τα συναφή νομοθετικά κείμενα (Ν. 2121/93 και Ν. 3057/2002), και οι οδηγίες 92/100/ΕΟΚ του Συμβουλίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της 19ης Νοεμβρίου 1992 και 2001/29/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 29ης Μαΐου του 2001 (σε εφαρμογή των οποίων εκδόθηκαν οι ως άνω νόμοι, αντιστοίχως), δεν προσδιορίζουν τον ορισμό της ευλόγου αμοιβής και ούτε καθορίζουν κριτήριο προς καθορισμό της. Εξάλλου το ΔΕΚ στην υπόθεση 245/00/6-2-2003 (Αρμ ΝΣΤ' 1699), αποφαινόμενο επί προδικαστικού ερωτήματος του Δικαστηρίου Hoge Raad der Nederlanden, ως προς την ερμηνεία του άρθρου 8 παρ. 2 της ως άνω οδηγίας 92/100/ΕΟΚ του Συμβουλίου, που ανέκυψε στο πλαίσιο δίκης μεταξύ των διαδίκων SENIA (ιδρύματος για την εκμετάλλευση των συγγενικών δικαιωμάτων) και NOS (ιδρύματος ολλανδικής ραδιοτηλεόρασεως) με αντικείμενο τον καθορισμό της ευλόγου αμοιβής, της καταβλητέας στους καλλιτέχνες ερμηνευτές ή εκτελεστές και στους παραγωγούς φωτογραφημάτων για τη ραδιοφωνική ή τηλεοπτική μετάδοση των εν λόγω φωτογραφημάτων, έκρινε ότι, ελλείψει κοινοτικού ορισμού της ευλόγου αμοιβής, η έννοια αυτής πρέπει να αναλύεται από τον Εθνικό Δικαστή με τον πλέον ομοιόμορφο, κατά το δυνατόν, τρόπο στο έδαφος της κοινότητας «υπό το φως των στόχων της οδηγίας 92/100, όπως αυτοί προσδιορίζονται ιδίως με τις αιτιολογικές σκέψεις της οδηγίας, ως ικανής να οδηγήσει στην επίτευξη δεούσης ισορροπίας μεταξύ του συμφέροντος των καλλιτεχνών ερμηνευτών ή εκτελεστών και των παραγωγών φωτογραφημάτων να εισπράττουν αμοιβή λόγω της ραδιοφωνικής μεταδόσεως φωτογραφημάτων και του συμφέροντος των τρίτων να μπορούν να μεταδίδουν ραδιοφωνικώς το εν λόγω φωτογράφημα υπό εύλογες προϋποθέσεις και, περαιτέρω, ότι ο εύλογος χαρακτήρας της αμοιβής αυτής «αναλύεται, ιδίως, εν όψει της αξίας της συγκεκριμένης χρήσεως, στα πλαίσια των οικονομικών συναλλαγών». Συνεπώς, ο καθορισμός του ύψους της ευλόγου αμοιβής που δικαιούνται οι δικαιούχοι των συγγενικών δικαιωμάτων για την απλή, χωρίς τη χρησιμοποίηση υλικού φορέα, ραδιοτηλεοπτική μετάδοση της ερμηνείας ή εκτελέσεώς τους, που λαμβάνουν ραδιοτηλεοπτικοί πελάτες των ξενοδοχείων ("κοινό" υπό την προαναφερόμενη έννοια) από τις εγκαταστημένες στα δωμάτια τους συσκευές τηλεόρασεως και ραδιοφώνου, τις οποίες αυτοί μπορούν κατά την κρίση τους να χρησιμοποιούν, με συνέπεια, όπως προαναφέρθηκε, να συντρέχει περίπτωση δημοσίας εκτελέσεως υπό την έννοια του άρθρου 3 παρ. 2 του Ν. 2121/93, πρέπει να γίνει υπό το φως των στόχων της ως άνω οδηγίας

Θεωρήθηκε
Η Εισηγήτρια

ππ

κγ

ππ

και του προστατευτικού πνεύματος των δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων που διέπει το Ν. 2121/93. Το Δικαστήριο, στην ειδικότερη αυτή περίπτωση, θα καθορίσει το ύψος της ευλόγου αμοιβής σύμφωνα με τα διδάγματα της κοινής πείρας και τους κανόνες της λογικής και, μεταξύ άλλων κριτηρίων που πρέπει να λάβει υπόψη του, είναι η αξία της συγκεκριμένης χρήσεως στα πλαίσια των οικονομικών συναλλαγών, ο αριθμός των δωματίων του ξενοδοχείου, ο δείκτης πληρότητάς του, η εμπορική ή τουριστική κίνηση της περιοχής, όπου ευρίσκεται, ο σκοπός για τον οποίο οι πελάτες διαμένουν εκεί (αν, δηλαδή, πρόκειται για τουριστικό ή επαγγελματικό σκοπό), ο κατά μέσο όρο χρόνος διαμονής τους, η δυνατότητα (από απόψεως χρόνου, ενδιαφερόντων και κατανόησης της Ελληνικής γλώσσας) παρακολουθήσεως ραδιοτηλεοπτικών εκπομπών και προγραμμάτων με έργα, ερμηνείας και παραγωγής των δικαιούχων των συγγενικών δικαιωμάτων, ο κατά μέσο όρο ημερήσιος χρόνος που οι κρατικοί και ιδιωτικοί τηλεοπτικοί σταθμοί καλύπτουν προγράμματα με τα ως άνω προστατευόμενα έργα, η ένταση της τηλεθέασης αυτών, οι συμβατικώς οριζόμενες αμοιβές σε θέματα συγγενικών δικαιωμάτων άλλων ξενοδοχείων, το ύψος της συμφωνημένης αμοιβής που καταβάλλει το ξενοδοχείο σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισεως πνευματικών δικαιωμάτων για τη δυνατότητα χρήσεως, από τους πελάτες του, έργων προστατευομένων από το δίκαιο πνευματικής ιδιοκτησίας, καθώς και το ύψος της αμοιβής που καθορίστηκε με προγενέστερες αποφάσεις του ιδίου ή Δικαστηρίου για ξενοδοχεία αναλόγου κατηγορίας και θέσεως (ΠΠρΘες 11209/2008 αδημ.).

Στην προκείμενη περίπτωση, με την υπό κρίση αγωγή τους, οι ενάγοντες, αστικοί μη κερδοσκοπικοί φορείς, ισχυρίζονται ότι είναι οι μόνοι νόμιμα συνεστημένοι αντιπροσωπευτικοί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων, που έχουν συσταθεί σύμφωνα με το άρθρο 54 παρ. 4 του ως άνω νόμου, ο μεν πρώτος για τους ηθοποιούς, ο δεύτερος για τους μουσικούς, ο τρίτος για τους τραγουδιστές – ερμηνευτές και ο τέταρτος για τις δισκογραφικές εταιρίες – παραγωγούς υλικών φορέων ήχου ή ήχου και εικόνας, με τις προβλεπόμενες από το σχετικό νόμο αρμοδιότητες και υποχρεώσεις, μεταξύ των οποίων η είσπραξη, δικαστική διεκδίκηση και διανομή της εκ του ιδίου νόμου προβλεπομένης ευλόγου αμοιβής των μελών τους, συνέταξαν από κοινού αμοιβολόγιο κατά τους όρους του νόμου αυτού, το οποίο γνωστοποίησαν στις ξενοδοχειακές επιχειρήσεις, που προβαίνουν σε

δημόσια παρουσίαση έργων μέσω των εγκατεστημένων στα ξενοδοχεία τους τηλεοράσεων και ραδιοφώνων και κάλεσαν αυτές σε υπογραφή συμφωνίας για την καταβολή των νόμιμων αμοιβών τους, πλην, όμως, η εναγομένη, η οποία διατηρεί και εκμεταλλεύεται ξενοδοχειακή επιχείρηση, στην περιοχή της

», με το διακριτικό τίτλο «

», και προ-

βαίνει ανελλιπώς σε δημόσια παρουσίαση έργων τους σε αόριστο αριθμό προσώπων και συγκεκριμένα στους πελάτες της, οι οποίοι, μέσω των εγκατεστημένων σε κάθε δωμάτιο της συσκευών τηλεοράσεως και ραδιοφώνου, έχουν τη δυνατότητα προσβάσεως και χρήσεως τηλεοπτικών και ραδιοφωνικών προγραμμάτων με ερμηνείες και παραγωγές των μελών τους, μεταδιδόμενων από τους κρατικούς και ιδιωτικούς ραδιοτηλεοπτικούς σταθμούς πανελληνίου εμβέλειας, αρνείται, εν τούτοις, κάθε προσπάθεια διαπραγματεύσεως, καθορισμού και καταβολής της ως άνω αμοιβής. Με βάση το ιστορικό αυτό ζητούν να καθοριστεί (οριστικά) το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής, που εκ της αιτίας αυτής, δικαιούνται οι παραπάνω αντιπροσωπευόμενες από αυτούς κατηγορίες καλλιτεχνών και παραγωγών να λάβουν από την εναγομένη για τα έτη 2003 έως και 2006, και δη για το χρονικό διάστημα από 1-4-2003 έως 31-10-2003 (7 μηνών δηλαδή 210 ημερών ανά έτος), στο ποσό των 0,15 ευρώ ανά δωμάτιο ημερησίως (συνολικά 31,50 ευρώ ανά δωμάτιο για το προαναφερόμενο χρονικό διάστημα), για τα χρονικά διαστήματα από 1-4-2004 έως 31-10-2004, από 1-4-2005 έως 31-10-2005 και 1-4-2006 έως 31-10-2006 στο ποσό των 0,18 ευρώ ανά δωμάτιο ημερησίως (συνολικά 37,80 ευρώ ανά δωμάτιο για καθένα από τα προαναφερόμενα χρονικά διαστήματα) και συνολικά, με βάση τον αριθμό των δωματίων του ξενοδοχείου της εναγομένης (383), για το έτος 2003 στο ποσό των 13.210,62 ευρώ συνυπολογιζομένου του ΦΠΑ 19% (ποσού 1146,12 [2.292,26 : 2] ευρώ, καθόσον σε ΦΠΑ δεν υπόκειται ο 1^{ος} των εναγόντων και 12.064,50 + 1.146,12 = 13.210,62), και συνολικά για καθένα από τα ως άνω χρονικά διαστήματα, βάσει του αριθμού των δωματίων του ξενοδοχείου της εναγομένης (383), στο ποσό των 15.852,75 ευρώ, συνυπολογιζομένου του ΦΠΑ 19% μόνο για τους 2^ο, 3^ο και 4^ο των εναγόντων (14.477,40 + [2.750,71 : 2 =] 1.375,35), και επομένως για όλα τα έτη στο ποσό των 60.768,88 ευρώ (13.210,62 + 15.852,75 + 15.852,75 + 15.852,75), και να καθοριστεί ως εύλογη αμοιβή της κάθε κατηγορίας, που εκπροσωπείται απ' αυτούς ποσοστό 50% για τους ηθοποιούς, και εκ του υπολοίπου 50% το 25% στους παραγωγούς και το 25% εξ ημισείας στους μουσικούς και στους τραγουδιστές, ήτοι ποσό 27.748,35 ευρώ για τους ηθοποιούς, ποσό 13.874,17 ευρώ, πλέον 19% ΦΠΑ (2.636,092) ευρώ, για τους παραγωγούς, και ποσό

Θεωρήθηκε
Η Εισηγήτρια

6.937,087 ευρώ, πλέον 19% ΦΠΑ (1.318,046) ευρώ για καθένα από τους μουσικούς και τραγουδιστές, με το νόμιμο τόκο από τη λήξη κάθε έτους, άλλως από την άσκηση της σχετικής αίτησης ασφαλιστικών μέτρων (όχληση), άλλως από την επίδοση της αγωγής, για τους ανωτέρω λόγους, άλλως κατά τις διατάξεις του αδικαιολόγητου πλουτισμού, να κηρυχθεί η απόφαση προσωρινά εκτελεστή και να καταδικαστεί η εναγόμενη στην καταβολή των δικαστικών τους εξόδων. Με το περιεχόμενο και τα αιτήματα αυτά η αγωγή, για την οποία καταβλήθηκε το προσήκον τέλος δικαστικού ενσήμου με τα αναλογούντα τέλη υπέρ ΤΝ και ΤΑΧΔΙΚ (βλ. τα υπ' αριθμ. 235760, 108360, 074417 και 074416 Σειράς Α' αγωγόσημα), αρμόδια και παραδεκτά φέρεται για να δικαστεί ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου (άρθρα 18 αρ. 1 ΚΠολΔ σε συνδυασμό προς άρθρο 49 παρ.1 εδ. τελευτ. του ν. 2121/1993 και 25 παρ.2 ΚΠολΔ), κατά την προκείμενη τακτική διαδικασία, και είναι επαρκώς ορισμένη, απορριπτομένου του σχετικού ισχυρισμού της εναγομένης, αφού, κατά τα εκτιθέμενα στη μείζονα σκέψη, περιέχει όλα τα αναγκαία κατά νόμο στοιχεία για την κατά νόμο θεμελίωσή της. Περαιτέρω είναι και νόμιμη, στηριζόμενη στις προεκτεθείσες διατάξεις, καθώς και σ' αυτές των άρθρων 904 επ. ΑΚ, 69 παρ.1^ε, 176, 907, 908, 219 παρ. 1 ΚΠολΔ. Το παρεπόμενο όμως αίτημα περί καταβολής τόκων προγενέστερο της επίδοσης της αγωγής, πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτο, λόγω της αοριστίας του, καθώς οι ενάγοντες δεν επικαλούνται συγκεκριμένη ημεροχρονολογία προηγούμενης, εξώδικης ή δικαστικής, όχλησης (άρθρ. 345, 340 ΑΚ). Κατά το μέρος που αφορά στο αιτούμενο ποσό για ΦΠΑ, το περί τοκοδοσίας αίτημα είναι νόμιμο, μόνο για το μετά την καταβολή του ποσού της εύλογης αμοιβής χρονικό διάστημα, δηλαδή μόνο για το μετά την είσπραξη του ποσού αυτού από τους ενάγοντες χρονικό διάστημα. Τούτο διότι, όταν η πληρωμή της εύλογης αμοιβής γίνεται κατ' επιταγήν δικαστικής αποφάσεως, ο αναλογούν στο ποσό της αμοιβής ΦΠΑ καθίσταται απαιτητός από την είσπραξη εκ μέρους των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης του ποσού της επιδικαζόμενης σ' αυτούς εύλογης αμοιβής, οπότε και γεννάται η σχετική φορολογική υποχρέωσή τους και εκδίδουν αυτοί το απαιτούμενο από το νόμο τιμολόγιο ή απόδειξη, και, επομένως, μόνον έκτοτε οφείλονται, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 340 και 345 ΑΚ, από το χρήστη νόμιμοι τόκοι και όχι πριν από την επέλευση του ως άνω χρονικού σημείου, ήτοι της ημέρας εισπράξεως της αμοιβής (ΑΠ 80/1999 αδημ., ΕφΑθ

8884/2003, ΕΛΛΔικ 45,1102, ΕφΑθ 9411/2000 αδημ.). Επομένως, η αγωγή κατά το μέρος που κρίθηκε ορισμένη και νόμιμη, πρέπει να εξετασθεί περαιτέρω και ως προς την ουσιαστική της βασιμότητα, δεδομένου ότι προηγήθηκε απόπειρα εξώδικης επίλυσης της εν λόγω διαφοράς, κατ' άρθρο 214 Α ΚΠολΔ, όπως προκύπτει από την προσκομιζόμενη μετ' επικλήσεως, από 14-11-2008 δήλωση αποτυχίας του πληρεξούσιου δικηγόρου των εναγόντων, Γεωργίου Λαγάνη.

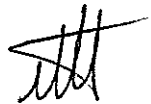
Από τις ένορκες καταθέσεις των μαρτύρων των διαδικών, που εξετάσθηκαν νομίμως στο ακροατήριο του Δικαστηρίου αυτού και περιέχονται στα ταυτάριθμα με την παρούσα πρακτικά δημόσιας συνεδριάσεως, και από όλα τα νομίμως επικαλούμενα και προσκομιζόμενα έγγραφα, αποδεικνύονται τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Οι ενάγοντες είναι νομίμως συνεστημένοι, κατά τους όρους του άρθρου 54 του ν. 2121/93, οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών πνευματικών δικαιωμάτων, ο πρώτος των ηθοποιών, ο δεύτερος των μουσικών, ο τρίτος των τραγουδιστών - ερμηνευτών και ο τέταρτος των δισκογραφικών εταιρειών - παραγωγών υλικών φορέων ήχου και εικόνας, έχοντες τις εκ του ιδίου νόμου προβλεπόμενες και εν αρχή περιγραφόμενες αρμοδιότητες, μεταξύ των οποίων και η είσπραξη και διανομή της εκ της προμνησθείσας διατάξεως του άρθρου 49 του νόμου αυτού ευλόγου αμοιβής των μελών τους. Όπως προκύπτει δε από τους μετ' επικλήσεως προσκομιζόμενους από τους ενάγοντες καταλόγους των μελών τους, ο αριθμός αυτών είναι πολύ μεγάλος και ικανός να θεωρηθεί ότι οι ενάγοντες οργανισμοί αντιπροσωπεύουν την πλειονότητα των δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων που ανήκουν στις ως άνω κατηγορίες. Σύμφωνα λοιπόν, με τα αναφερόμενα στη μείζονα σκέψη, τεκμαίρεται, εν προκειμένω, ότι οι ενάγοντες οργανισμοί έχουν την αρμοδιότητα διαχείρισης και προστασίας όλων των έργων και όλων των δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων που ανήκουν στις ως άνω κατηγορίες. Η ύπαρξη δε και άλλης κατηγορίας δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων που εκπροσωπούνται από άλλον οργανισμό συλλογικής διαχείρισης, δεν ανατρέπει το ως άνω τεκμήριο. Συνεπώς, οι ενάγοντες, νομίμως ασκούν την ένδικη αγωγή στο όνομα τους και νομιμοποιούνται στην άσκηση όλων των δικαιωμάτων των μελών τους (αρθ.55 §2 Ν.2121/1993). Εξάλλου, η εναγομένη ανώνυμη εταιρία διατηρεί και εκμεταλλεύεται το υπό τον διακριτικό τίτλο «

”

, που βρίσκεται στην

. Τούτο ανήκει στην Α' κατηγορία (τάξη τεσσάρων αστέρων) και διέθετε, κατά το επίδικο χρονικό διάστημα, 280 δωμάτια (βλ. ομολογία της εναγομένης με την προσθήκη - αντίκρουση της, παρά την κατάθεση του μάρτυρα της εναγομένης

Θεωρήθηκε
Η Εισηγήτρια

περί 271 δωματίων, καθώς και το υπ' αριθμό 1616/1-3-2000 έγγραφο του ειδικού σήματος λειτουργίας του περί 278 δωματίων και διαμερισμάτων αθροιζομένων), δεδομένου ότι μόνον από το έτος 2007 και εντεύθεν, σύμφωνα με το με αριθ. πρωτ. 525/25.1.2007 έγγραφο του ειδικού σήματος λειτουργίας του, έχει δυναμικότητα 383 δωματίων και λειτουργεί από τον Απρίλιο έως και τον Οκτώβριο κάθε έτους. Στα ως άνω δωμάτια του ξενοδοχείου, για την ψυχαγωγία των πελατών της, η εναγομένη έχει εγκαταστήσει συσκευές τηλεόρασεως και έτσι παρέχεται στους πελάτες του ξενοδοχείου η δυνατότητα να παρακολουθούν τα τηλεοπτικά προγράμματα όλων των τηλεοπτικών σταθμών της χώρας. Οι ως άνω δέκτες τηλεόρασεως όλων των δωματίων του ξενοδοχείου, συνδέονται με ένα κεντρικό διανεμητικό δέκτη (κεντρική κεραία) της εναγομένης, που λαμβάνει τα τηλεοπτικά προγράμματα των κρατικών και ιδιωτικών τηλεοπτικών σταθμών, τα οποία μεταδίδονται στην Ελληνική Επικράτεια. Ερμηνείες και παραγωγές που διαχειρίζονται και προστατεύουν οι ενάγοντες οργανισμοί μεταδίδονταν καθημερινά καθ' όλη τη διάρκεια των ετών 2003, 2004, 2005 και 2006, από όλους τους κρατικούς και ιδιωτικούς τηλεοπτικούς σταθμούς, καλύπτοντας ημερησίως μεγάλο τηλεοπτικό χρόνο. Ενόψει τούτου και λαμβάνοντας υπόψη και τον μεγάλο αριθμό των λειτουργούντων κατά τα έτη αυτά στην ελληνική επικράτεια με πανελλήνια εμβέλεια τηλεοπτικών σταθμών, η τηλεοπτική μετάδοση των διαχειριζομένων και προστατευομένων από τους ενάγοντες, έργων, ήταν ευρύτατη, καλύπτοντας όλα σχεδόν τα έργα των δημιουργών. Η εναγομένη δε, στα πλαίσια της επιχειρηματικής της δραστηριότητας και προς επίτευξη των εμπορικών της σκοπών και πορισμού οικονομικού οφέλους, κατέστησε προσιτά τα επίδικα τηλεοπτικά προγράμματα στους πελάτες της, οι οποίοι συγκροτούν, κατά τα αναφερόμενα στη μείζονα σκέψη, την έννοια του "κοινού", όταν αυτοί βρίσκονται στα δωμάτια τους, διαμορφώνοντας τις κατάλληλες προς τούτο συνθήκες με τις ως άνω πράξεις της. Δηλαδή, προέβη στην εγκατάσταση κεντρικού διανεμητικού δέκτη (κεντρικής κεραίας), κατάλληλου και ικανού να λαμβάνει όλα τα τηλεοπτικά προγράμματα όλων των τηλεοπτικών σταθμών πανελληνιας εμβέλειας, τοποθέτησε τις σωληνώσεις εγκατάστασης προς διχέτευση των λαμβανομένων από την κεντρική κεραία τηλεοπτικών σημάτων σε όλα τα δωμάτια του ξενοδοχείου της και τοποθέτησε στα δωμάτια συσκευές τηλεόρασεως προς λήψη από τους πελάτες της των τηλεοπτικών σημάτων. Είναι προφανές, λοιπόν, ότι εν προκει-

μένω, αν και δεν γίνεται εκ μέρους της εναγομένης χρήση υλικού φορέα, δεν πρόκειται για απλή λήψη τηλεοπτικής εκπομπής, και δη για χρήση της τηλεοπτικής μεταδόσεως για την οποία έχουν καταβληθεί τα δικαιώματα (εύλογη αμοιβή) στους δικαιούχους από τους τηλεοπτικούς σταθμούς, αλλά για μία άλλη ανεξάρτητη πράξη, με την οποία το τηλεοπτικώς εκπεμπόμενο έργο, γίνεται εκ νέου άμεσα προσιτό και αντιληπτό από άλλο κοινό, ενώ οι ενάγοντες, κατά την κατάρτιση των σχετικών συμβάσεων με τους τηλεοπτικούς σταθμούς προς καταβολή εύλογης αμοιβής δεν είχαν αποβλέψει σε τούτο. Έτσι η εναγομένη, ως χρήστης - λήπτης της τηλεοπτικής μεταδόσεως, παρουσίασε αυτή χωρίς δικαίωμα σε κοινό άλλο από το προοριζόμενο, προς εκμετάλλευση και επίτευξη των προαναφερομένων επιχειρηματικών της σκοπών. Η πράξη της αυτή αποτελεί χρήση των έργων των εναγόντων διαφορετική από την αρχικώς προβλεπόμενη, δηλαδή από αυτή για την οποία προορίζονταν η τηλεοπτική μετάδοση τους και, αναμφισβητήτως, θεωρείται "δημόσια παρουσίαση" των διαχειριζομένων και προστατευομένων από τους ενάγοντες έργων υπό την αναφερόμενη στη μείζονα σκέψη έννοια του άρθρου 3 παρ. 2 του ν.2121/1993, απορριπτομένου του περί του αντιθέτου σχετικού ισχυρισμού της εναγομένης. Συνεπώς, προκύπτει νόμιμο δικαίωμα των εναγόντων να αξιώσουν εύλογη αμοιβή για τη δημόσια παρουσίαση των έργων τους, που λαμβάνει χώρα στα δωμάτια του ξενοδοχείου της εναγομένης, η οποία έχει αντίστοιχη υποχρέωση να καταβάλει στους ενάγοντες την εν λόγω αμοιβή. Σημειώνεται ότι η συγκεκριμένη χρήση από την εναγομένη των έργων των εναγόντων έχει όλως δευτερεύοντα χαρακτήρα, σε σχέση με το αντικείμενο λειτουργίας της ξενοδοχειακής της μονάδος, ενόψει δε και της φύσεως και των συνθηκών της από μέρους της εκμεταλλεύσεως των προστατευομένων από τους ενάγοντες έργων, καθίσταται αδύνατη η εφαρμογή του προβλεπομένου από την προμνησθείσα διάταξη του άρθρου 32 παρ. 1 του ν. 2121/93 τρόπου υπολογισμού της εύλογης αμοιβής τους σε ποσοστό επί των ακαθαρίστων εσόδων ή εξόδων που πραγματοποιούνται από τη δραστηριότητα της εναγομένης και προέρχονται από την εκμετάλλευση των έργων τους. Συνεπώς, η αμοιβή που υποχρεούται να καταβάλει η τελευταία στους ενάγοντες πρέπει, εν όψει και όσων σχετικώς ανωτέρω αναφέρθηκαν, να καθοριστεί σε ορισμένο ποσό κατ' έτος, το οποίο θα είναι ενιαίο για όλους τους ενάγοντες και εύλογο, σύμφωνα με τα αναλυτικώς εκτιθέμενα στη μείζονα σκέψη. Ήδη οι ενάγοντες κατήρτησαν, στη βάση αυτή, ενιαίο και κοινό κατ' έτος αμοιβολόγιο για τη δημόσια εκτέλεση οπτικοακουστικών μέσων από τις ξενοδοχειακές επιχειρήσεις της χώρας, για τα έτη 2003, 2004, 2005 και 2006 (βλ. αυτά προσκομιζόμενα), έκαστο των οποίων δη --

Θεωρήθηκε
Η Εισηγήτρια

μοσιεύθηκε νόμιμα, σύμφωνα με το άρθρο 56 παρ. 3 του ν.2121/93, στον ημερήσιο τύπο της χώρας και αποτελεί πρόταση για διαπραγμάτευση της εύλογης αμοιβής των μελών τους με τις ξενοδοχειακές επιχειρήσεις, οι οποίες προβαίνουν, κατά τον προ- περιγραφόμενο τρόπο, σε παρουσίαση έργων των μελών τους στο κοινό- πελάτες τους. Ειδικότερα, η εύλογη αμοιβή που, σύμφωνα με τα αμοιβολόγια αυτά, αξιώνον- νταν υπέρ των μελών των εναγόντων από ξενοδοχειακές επιχειρήσεις, κατηγορίας αντίστοιχης (τεσσάρων αστέρων) με το εκμεταλλευόμενο από την εναγομένη ξενοδο- χείο, προσδιορίστηκε ημερησίως, ανά δωμάτιο, στο ποσό των 0,15 ευρώ για το έτος 2003 και σε 0,18 ευρώ, για έκαστο των επιδίκων ετών 2004, 2005 και 2006, αντίστοι- χα, ενώ για τις λοιπές κατηγορίες ξενοδοχείων η αμοιβή ήταν κατ' ανάλογο μέτρο αυξημένη ή μειωμένη ανάλογα. Σ' αυτή τη βάση επιχειρήθηκε συνολική, για όλα τα ξενοδοχεία της χώρας, διαπραγμάτευση μεταξύ των εναγόντων και του Ξενοδοχεια- κού Επιμελητηρίου της Ελλάδας, οι οποίες, όμως, απέβησαν άκαρπες, όπως άκαρπες απέβησαν και οι πρόσφατες προσπάθειες τους και για την κατ' ιδίαν διαπραγμάτευση τους με την εναγομένη, η οποία αρνείται και αμφισβητεί την προαναφερθείσα υπο- χρέωση της, παρότι άλλες παρόμοιες ξενοδοχειακές επιχειρήσεις, έχουν ήδη συνάψει συμβάσεις με τους ενάγοντες οργανισμούς και συμφώνησαν στην καταβολή εύλογης αμοιβής για όμοια με την ενεργουμένη από την εναγομένη δημοσία παρουσίαση έρ- γων των μελών τους. Εξάλλου, όπως προαναφέρθηκε, το δικαστήριο, για τον προσ- διορισμό της υπέρ των εναγόντων εύλογης αμοιβής, συνεκτιμά όλα τα προαναφερό- μενα στοιχεία, χωρίς να δεσμεύεται από τα κατά τα άνω αμοιβολόγια, τα οποία, ση- μειωτέον, καθορίστηκαν από τους ενάγοντες στο ίδιο ύψος για όλα τα ξενοδοχεία, της αυτής κατηγορίας, της χώρας, χωρίς διαφοροποιήσεις, ανάλογα με τη θέση και την εμπορική και τουριστική κίνηση κάθε περιοχής και την πληρότητα κάθε ξενοδο- χείου, στοιχεία που είναι κρίσιμα, καθόσον από αυτά εξαρτάται το ύψος των εσόδων κάθε επιχείρησης και ως εκ τούτου και η ωφέλεια της από την παρουσίαση των ρα- διοτηλεοπτικών έργων, μέσω των δεκτών που είναι εγκατεστημένοι στα δωμάτια του εκάστοτε ξενοδοχείου και, επομένως, πρέπει να λαμβάνονται υπόψη, ακόμη και όταν η αμοιβή προσδιορίζεται σε ορισμένο ποσό. Ειδικότερα, εν προκειμένω, προέκυψε ότι η εμπορική και τουριστική κίνηση στην περιοχή κατά τα κρίσιμα εδώ έτη ήταν πλήρης μόνο κατά τους θερινούς μήνες, ήτοι κατά τους μήνες Ιούνιο έως και Αύγου-

Θεωρήθηκε
Η Εισηγήτρια

πλ

στο κάθε έτος. Εξάλλου, από τους πελάτες της ποσοστό 80%, περίπου, ήταν αλλοδαποί, ενώ οι λοιποί ημεδαποί. Συνεκτιμωμένων όλων των παραπάνω στοιχείων, το Δικαστήριο, λαμβάνοντας υπόψη την αξία της συγκεκριμένης χρήσης εκ μέρους της εναγομένης, στα πλαίσια των οικονομικών συναλλαγών, που, όπως έχει ήδη λεχθεί, έχει δευτερεύοντα χαρακτήρα σε σχέση με το αντικείμενο της εκμεταλλεύσεως της επιχείρησής της, τον αριθμό των δωματίων και την πληρότητα του ξενοδοχείου της κατά τον κρίσιμο, εν προκειμένω, χρόνο, το σκοπό της διαμονής των πελατών σ' αυτό, τον, κατά μέσο όρο, χρόνο παραμονής τους, τις πραγματικές δυνατότητες τους να παρακολουθήσουν στο δωμάτιο τους τηλεοπτικές εκπομπές με έργα που διαχειρίζονται οι ενάγοντες, το μέγεθος του τηλεοπτικού χρόνου που καταλαμβάνει η μετάδοση των έργων των μελών των εναγόντων, τη συμβατικώς οριζόμενη αμοιβή συγγενικών δικαιωμάτων των εναγόντων με άλλα ξενοδοχεία καθώς και προγενέστερες αποφάσεις διαφόρων δικαστηρίων της χώρας (για ξενοδοχεία άλλων γεωγραφικών περιοχών, της ίδιας ή διαφορετικών κατηγοριών, ιδίως σε πιο εμπορικές και τουριστικές περιοχές, από την περιοχή της Κρυοπηγής Χαλκιδικής), που αποτελούν πρόσφορα συγκριτικά στοιχεία, κρίνει, με βάση και τα διδάγματα της κοινής πείρας και τους κανόνες της λογικής, ότι το ύψος της εύλογης ενιαίας αμοιβής των εναγόντων πρέπει να καθοριστεί για καθένα από τα χρονικά διαστήματα από 1-4-2003 μέχρι 30-10-2003, στο ποσό των 0,08 ευρώ ημερησίως ανά δωμάτιο (και 16,8 ευρώ ανά δωμάτιο για το ως άνω χρονικό διάστημα του έτους 2003) και δηλαδή στο ποσό των τεσσάρων χιλιάδων επτακοσίων τεσσάρων (4.704) ευρώ (210X 0,08 X 280), από 1-5-2004 μέχρι 30-10-2004, από 1-5-2005 έως 30-10-2005 και από 1-5-2006 έως 31-10-2006 στο ποσό των 0,10 ευρώ ημερησίως ανά δωμάτιο (και 21,00 ευρώ ανά δωμάτιο, για καθένα από τα ως άνω χρονικά διαστήματα των ανωτέρω ετών) δηλαδή στο ποσό των πέντε χιλιάδων οκτακοσίων ογδόντα (5.880) ευρώ για κάθε έτος (210 X 0,10 X 280), πλέον ΦΠΑ (19%) για την δεύτερη, τρίτη και τέταρτη των εναγόντων. Η αμοιβή αυτή κρίνεται εύλογη και είναι ικανή να οδηγήσει στην επίτευξη ισορροπίας μεταξύ του συμφέροντος των εναγόντων οργανισμών να εισπράττουν αμοιβή λόγω της δημόσιας παρουσιάσεως των προστατευομένων απ' αυτούς έργων μέσω των δεκτών τηλεοράσεως, που είναι εγκατεστημένοι στα δωμάτια του ξενοδοχείου της εναγομένης και του συμφέροντος της τελευταίας να μπορεί να εκμεταλλεύεται τη χρήση των έργων αυτών υπό εύλογες προϋποθέσεις. Η κατανομή του παραπάνω ποσού μεταξύ των ερμηνευτών, εκτελεστών, καλλιτεχνών και παραγωγών πρέπει να γίνει κατά τις μεταξύ τους σχετικές συμφωνίες, δηλαδή κατά ποσοστό 50% για τους ηθοποιούς, 25% για

44

τους παραγωγούς, 12,50% για τους μουσικούς και 12,50% για τους τραγουδιστές. Περαιτέρω, το αίτημα της εναγομένης περί αναστολής έκδοσης της απόφασης αυτού του Δικαστηρίου, μέχρι εκδόσεως απόφασης του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων και μετέπειτα του Αρείου Πάγου, σχετικά με το ζήτημα του εάν τα δωμάτια ξενοδοχείου αποτελούν δημόσιο ή ιδιωτικό χώρο πρέπει να απορριφθεί. Επομένως, πρέπει η κρινόμενη αγωγή να γίνει δεκτή και ως ουσιαστικά βάσιμη κατά ένα μέρος, κατά τα οριζόμενα ειδικότερα στο διατακτικό. Η απόφαση δεν κηρύσσεται προσωρινώς εκτελεστή, καθόσον αφορά στις διατάξεις για καταβολή αμοιβής, διότι δε συντρέχει επείγουσα περίπτωση ούτε η επιβράδυνση της εκτέλεσης θα επιφέρει σημαντική ζημία στους ενάγοντες (άρθ. 908 ΚΠολΔ). Τα δικαστικά έξοδα πρέπει να κατανεμηθούν μεταξύ των διαδίκων, ανάλογα με την έκταση της νίκης και ήττας αυτών, με αντίστοιχη μερική καταδίκη της εναγομένης (άρθρα 178 και 191 παρ. 2 ΚΠολΔ), όπως ορίζεται ειδικότερα στο διατακτικό.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ αντιμωλία των διαδίκων.

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ ό,τι κρίθηκε στο σκεπτικό απορριπτέο.

ΔΕΧΕΤΑΙ εν μέρει την αγωγή.

ΚΑΘΟΡΙΖΕΙ το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής που πρέπει να καταβάλει στους ενάγοντες η εναγομένη για την από μέρους της δημόσια παρουσίαση έργων των μελών τους μέσω συσκευών τηλεοράσεως και ραδιοφώνου, εγκατεστημένων στο αναφερόμενο στο _____ της για το χρονικό διάστημα από 1-4-2003 μέχρι 30-10-2003, στο ποσό των τεσσάρων χιλιάδων επτακοσίων τεσσάρων (4.704) ευρώ, και για καθένα από τα χρονικά διαστήματα από 1-5-2004 μέχρι 30-10-2004, από 1-5-2005 έως 30-10-2005 και από 1-5-2006 έως 31-10-2006, στο ποσό των πέντε χιλιάδων οκτακοσίων ογδόντα (5.880) ευρώ, πλέον ΦΠΑ (19%) για το δεύτερο, τρίτο και τέταρτο των εναγόντων.

ΚΑΘΟΡΙΖΕΙ ως εύλογη αμοιβή της κάθε κατηγορίας που εκπροσωπείται από τους τέσσερις ενάγοντες ποσοστό 50% της παραπάνω καθορισθείσας αμοιβής υπέρ του ενάγοντος φορέα των ηθοποιών, 25% υπέρ του ενάγοντος φορέα των παρα-

γωγών και κατά το υπόλοιπο 25% ισομερώς υπέρ των λοιπών εναγόντων οργανισμών.

Θεωρήθηκε
Η Εισαγήτρια

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ την εναγόμενη να καταβάλει στους ενάγοντες οργανισμούς και κατά την αμέσως ανωτέρω αναλογία, τα παραπάνω ποσά, με το νόμιμο τόκο από την επομένη της επίδοσης της αγωγής, πλέον του αναλογούντος ΦΠΑ (19%) για την έκδοση απόδειξης από το δεύτερο, τρίτο και τέταρτο των εναγόντων, με το νόμιμο τόκο από την επομένη της καταβολής της αναλογούσας σ' αυτές αμοιβής.

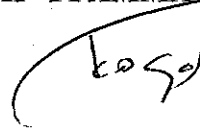
ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΙ την εναγόμενη σε μέρος των δικαστικών εξόδων των εναγόντων, το οποίο ορίζει στο ποσό των πεντακοσίων πενήντα (550,00) ευρώ.

ΚΡΙΘΗΚΕ και αποφασίσθηκε στον Πολύγυρο, στις 10/2/2011 και δημοσιεύθηκε, στις 19/2/2011, σε δημόσια έκτακτη συνεδρίαση, στον Πολύγυρο.

Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ

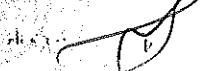
Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

ΑΚΡΙΒΕΣ ΦΩΤΟΑΝΤΙΓΡΑΦΟ
ΥΠΗΡΕΣΙΑΚΟ

Πολύγυρος 17-1-2012

Ο Γραμματέας

Παμπαλιάρης Νικόλαος